

Пролог

НАНТАКЕТ

Ось і настало нове літо на нашому острові, і, як завжди, є про що поговорити. Шеф-кухар Маріо Субіако зробив пропозицію Лізбет Кітон на даху готелю «Нантакет»; на Мономай приїхала знімальна група (Білявій Шарон «із надійних джерел» стало відомо, що це буде міні-серіал для Нетфліксу); Ед Кепенеш, шеф Нантакетського відділу поліції, ліг до Нантакетської котеджної лікарні* зі скаргою на біль у грудях; також триває активна

---

* Медичний центр на Нантакеті, єдина лікарня на острові. Є відділенням Массачусетської лікарні загального профілю. Котеджна лікарня в Британії та інших країнах є чимось на зразок фельдшерського пункту з кількома ліжками. Звісно, лікарня, заснована в такій формі на початку ХХ століття, на сьогодні значно виросла. (Тут і далі прим. перекл.)

суперечка, чи дозволити на деяких пляжах Нантакету засмагати топлес. (Ми вважаємо себе людьми тонкими й передовими, але мусимо погодитися: ми все-таки не французи.)

А тоді до нас доходить чутка, що Голліс Шоу у своєму будинку на Сквам-роуд влаштовує не багато не мало – «п'ятизірковий вікенд»!

Звісно, це повністю захоплює нашу увагу.

У Голліс Шоу є щось від єдинорога.

Починала вона життя як одна з нас. Дочка Тома Шоу, найбільш затребуваного слюсаря, і Шарлотти Шоу, виховательки дитсадка. Коли Голліс була зовсім маленька, ще й двох рочків не виповнилося, Шарлотта Шоу померла від аневризми в душовій, і Тому Шоу довелося виховувати дочку самому. Але на цьому острові, як то кажуть, нормальну дитину виховує все село – ми всі так чи інакше морально підтримували цю сім'ю, поки дівчинка росла. Дивилися, як Голліс танцювала на шкільних балах, виконувала вільні кидки у Клубі хлопців і дівчат, уболівала за свого хлопця Джека Фінігана на футбольному стадіоні*, коли грали «Нантакетські китобої».

У школі Голліс навчалася добре, у софтболі виявляла непересічні здібності пітчерки (команда виграла чемпіонат штату, коли Голліс була в третьому класі старшої школи, й посіла друге місце, коли та була в наступному, випускному) і взагалі завжди була працююча.

* Мається на увазі американський футбол.

Будиночок на Сквам-роуд, де вони з батьком мешкали, був скромний (хоча земля, на якій він стояв, коштувала чимало), і коли Голліс підросла, то сама там хазяйнувала й кожного вечора куховарила. Після школи влаштувалася чистити морські гребінці біля причалу Олд-Норт-Ворф, а влітку вони разом з подругою Тейтум працювали офіціантками в ресторані *Rope Walk*.

У випускному класі Голліс написала твір, який її вчителька англійської назвала «найкращим твором, який прочитала за тридцять один рік». Твір мав форму листа до покійної матері – Шарлотти. «Люба мамо! – починався він. – Мабуть, ти б пишалася тим, як усе врешті вийшло. І ось, наприклад, чому...»

Було і радісно, і гірко, коли Голліс вирішила вступити в Університет Північної Кароліни в Чепел-Гіллі. Ми пишалися нашою дівчинкою (її взяли на повну стипендію), але щойно вона поїхала, почали за нею сумувати.

Закінчивши коледж, Голліс переїхала до Бостона, де працювала помічницею редактора гастрономічної рубрики часопису *Boston* і в її обов'язки входило за рахунок журналу їсти в «найкращих нових ресторанах» міста. Вона познайомила з хірургом-стажером Гарвардського медуніверситету Метью Медденом. Пара одружилась у Веллслі, купила будинок у Веллслі й свою дочку Кароліну теж виростила у Веллслі.

Коли Том, батько, помер у 2007 році, Голліс отримала будинок на Сквам-роуд у спадок. Протягом зими ми дивилися, як малий котеджик, де зростала Голліс, посунули на край ділянки, а на його місці поставав імпульсний фахверковий будинок.

«Ну ось, – подумали ми. – Голліс Шоу остаточно з місцевої перетворилася на дачницю». (Але принаймні вона – наша дачниця! Адже могла б емігрувати, наприклад, на острів Мартас-Вайн'ярд!) Вона вступила в тенісний клуб «Поле і весло»; волонтерила на Нантакетському книжковому фестивалі; в неділю після обіду ми бачили, як вона сидить у ресторані *Deck* за одним з найкращих столиків біля поруччя над Мономойськими струмками, попиває рожеве й сміється з людьми, яких ми на лице не впізнаємо.

Чи турбувало нас, що Голліс уже не поводитися як місцева і приїжджала на острів тільки влітку й на зимові святки, ну і вряди-годи на День подяки чи фестиваль нарцисів? Скажемо чесно: декого турбувало, а інші були раді, що їй добре.

Але всі ми швидко визнали Голліс за нашу, коли вона прославилася в інтернеті!

Під час найтемніших днів пандемії, коли заклади зачинялись, акції падали, ресторани мусили перейти в режим «на винос», а смертність усе зростала й зростала, – Голліс постила якісний контент у своєму тоді ще скромному блозі «Голодні з Голліс» (на той час то була «гастрономічна спільнота» з 274 підписниками). Голліс зняла відео на своїй кухні у Веллслі: як вона готує сендвіч із м'ясною запіканкою з домашніми маринованими огірками на свіжоспеченому японському молочному хлібі. Відео завірусилось. Як і оте, де італієць грав на скрипці для сусідів на балконі в Болоньї, воно влучило просто в серденько. Страва була вишукана: скибочку запіканки притрушували нарізаною цибулею і травами,

поливали рожевим «особливим соусом», огірочки були хрумкі, яскраві й гострі; улюбленець інста-кулінарів – японський молочний хліб – був і пухнастий, але й досить цупкий, щоб сендвіч зберігав цілісність.

Чи була ця страва забарна? Так – але у світу й залишився тільки час.

Чи був сендвіч недорогий? Так, чотири такі можна було приготувати з продуктів на сімнадцять доларів. Ну а для веганів – зробити й «неможливу» версію.

Саме те, що всім треба: затишна і натхненна страва.

Скромний кулінарний блог Голліс став нескромним, навіть трохи запишався. За тиждень на розсилку підписалося понад пів мільйона людей. Голліс запропонувала нові рецепти: ніжне гаспачо з яскраво-жовтих томатів і бездоганно хрумке смажене курча. Захоплені підписники раділи не лише рецептам, а й самій Голліс. Багато хто мріяв дружити з такою людиною: вона годувала їх передчуттям того, що все врешті скінчиться добре. Вони були в захваті, що на кулінарних відео Голліс показує себе без лоску: зі зморшками, веснянками, натяком на друге підборіддя. (Жінки середнього віку думали: «Вона сміливіша за мене, я б не могла зніматися так зблизька!», міленіали й «покоління Z» міркували так: «Ну не хоче людина макіяжу – на здоров'я, але чому фільтр не застосувати?») У русьвому волоссі Голліс пробивалася сивина, зачіску вона робила елементарну: пряме волосся, закладене за вуха, проділ посередині. Шия в неї завжди мала бездоганний вигляд. («Чим вона її маже? – думали глядачки. – Може, посилення дасть?») Для зйомок одягала свіжу бавовняну блузку

(у неї була така у веселкових кольорах, але всі одно-стайно вважали, що найдужче Голліс личить блакитна) з накрохмаленим комірцем-стійкою й золотими сережками-кільцями діаметром із монету в двадцять п'ять центів. Хтось запитав про сережки, і вона розповіла, що їх подарував тато, коли вона у 1987 році закінчила школу. Прихильники Голліс захоплювалися тим, що жінка «справжня в усьому», але не могли не звернути увагу на два коштовні персні – діамантовий, подарований на заручини (мабуть, на всі три карати!), і весільну обручку з діамантом та сапфіром.

Коли Голліс запостила відео, де готувала тарт із картоплею та сиром чедер під скоринкою з хрумкого бекону, блог перетнув мільйонну межу (бекон – це сила!). З допомогою дочки Кароліни, яка вивчала кіномистецтво в Нью-Йоркському університеті і взагалі була дуже просунута технічно, Голліс відкрила свій сайт, а на ньому зробила дві нові фішки. Перша називалася «Світло на кухні» і була влаштована як інтерактивна мапа світу. Коли хтось відкривав сайт, на тій мапі з'являлася світла цятка – відвідувач міг уявити, як інший кухар, наприклад, у Спокані, штат Вашингтон, чи в Гранд-Айленді, штат Небраска, стоїть на кухні й ріже зелену цибулю та петрушку для салату з тортеліні від Голліс.

Друга цікава деталь, «Коркова дошка», дозволяла вірним глядачкам і глядачам Голліс залишати повідомлення, рецепти, відгуки про ресторани, кулінарні книги, ставити питання на зразок: «А чому фірма *Planters* досі додає в горіхову суміш бразильські горіхи, коли їх ніхто не їсть?» Голліс двічі на тиждень розміщувала на

цій «Корковій дошці» свої пости, повідомляючи спільноту про нові досягнення: вона готується розробити власний дизайн кухонного начиння, їй пропонують договір на книжку, обговорюється можливість зробити свою передачу не лише про кулінарію, а й про стиль життя.

Так, так, так! Підписники Голліс бажали всього цього. Голліс Шоу їм ніколи не було забагато (і всі ми були в захваті від того, що вона зберегла дівоче прізвище). Її життя було таке акуратне, чепурне, щасливе – і наше життя теж ставало кращими від її присутності. У Голліс було 1670 підписників з Нантакету (серед них і колишня вчителька англійської місіс Фокс, яка «завжди знала, що Голліс далеко піде»). Влітку 2022 року «Голодні з Голліс» зрівнялися в популярності з грою *Wordle* і ранковими булочками з пекарні *Wicked Island Bakery*; неможливо було вибратися до спа чи зайти на чарочку в бар і не почути про Голліс Шоу.

Вона стала справжньою нантакетською знаменитістю.

У четвер 15 грудня місіс Фокс заходить на сайт у пошуках простих рецептів закусок, які обіцяла Голліс (на місіс Фокс очікувала гра «Білий слон»*), і бачить на «Корковій дошці» нове повідомлення:

До спільноти «Голодних з Голліс»

Мого чоловіка Метью раптово не стало сьогодні вранці. Прошу вас дати мені час у тиші пережити

* Полягає в обміні подарунками.